

Arrest

nr. 118 950 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtou van origine te zijn. U verklaart heel uw leven te hebben gewoond in het dorp Saighani, gelegen in het district Bagram in de provincie Parwan. S.(...), uw oom langs vaderskant, woonde samen met zijn gezin in dezelfde woning als u.

Uw oom S.(...) is een talib. Ongeveer een jaar voor uw vertrek nam S.(...) u verscheidene keren apart en sprak met u over de jihad. Hij vond dat u moest vechten tegen de ongelovige Amerikanen en vertelde u dat u zou beloond worden als u hen doodde of als u zelf zou gedood worden. U ging met hem akkoord.

Op een dag vroeg uw oom u naar de tuin van A.(...) te gaan. U ging ernaartoe en zag er andere jongens die over de jihad spraken. Ze waren van plan om te vertrekken om te gaan vechten aan de zijde

van de taliban. U wou meegaan, maar besloot eerst nog naar uw moeder te gaan om afscheid van haar te nemen. Uw moeder zei u dat ze u nooit zou vergeven als u zou vertrekken. Hierop besloot uw moeder u naar het huis van uw grootvader te sturen om u te verbergen. Uw grootvader werd niet op de hoogte gebracht van het feit dat u zich bij de taliban wilde voegen.

U verbleef twee nachten in het huis van uw grootvader. Vervolgens besloot u om opnieuw naar huis te gaan. De volgende dag ging u naar buiten om water te halen voor de moestuin. Onderweg zag u twee gewapende mannen uw richting uitkomen die u geboden te stoppen. Vervolgens liep u weg en kon u via de tuinen en velden ontsnappen. U ging naar het huis van uw grootvader en vertelde hem alles. Die nacht bleef u bij uw grootvader.

De volgende dag verhuisden ook uw moeder, uw broer en uw zus naar het huis van uw grootvader. Eens daar vertelde uw moeder u dat de dag voordien uw oom S.(...) naar huis was gekomen, boos was geworden en haar had geslagen. Ook vertelde ze u toen dat acht jaar geleden uw broer, B.(...), door uw oom werd meegenomen naar de taliban en nooit is teruggekeerd.

Die nacht werd er op de deur van het huis van uw grootvader geklopt. Het was uw oom, S.(...), die op zoek was naar u. Uw oom doorzocht samen met andere talibs het huis, maar ze konden u niet vinden. U zat verborgen in de tandoor (broodoven). Hierna werd besloten dat u Afghanistan moest verlaten.

De volgende ochtend werd u naar de burens van uw grootvader gebracht waar u twee nachten verbleef. Vervolgens verliet u Afghanistan.

Na twee à tweeënhalve maand onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan waar u op 18 september 2012 een asielaanvraag indiende.

Na uw vertrek uit Afghanistan zei uw oom S.(...) tegen uw oom langs moederskant dat hij u naar hem moest brengen.

Tijdens uw verblijf in België bent u meerderjarig geworden.

U bent in het bezit van volgende documenten: een brief van het districtshoofd, uw taskara (identiteitsdocument), zes pagina's Belgische medische attesten, een attest van Solentra aangaande uw psychische problemen, een foto en twee enveloppes.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u uw vluchtmotieven niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Zo moet worden vastgesteld dat u zeer weinig weet over de beweerde activiteiten van uw oom S.(...) bij de taliban. Zo stelt u dat hij mensen rekruteerde om talib te worden (CGVS, p. 7). Doch wanneer vervolgens gevraagd werd waar en op welke manier hij dit deed, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 7). Ook stelt u dat hij deelnam aan gevechten, maar u weet niet waar deze plaatsvonden, noch in welke regio uw oom eigenlijk actief is (CGVS, p. 7). U weet evenmin of uw oom geld krijgt van de taliban en weet niet onder welke strijdnaam hij actief is bij de groepering (CGVS, p. 7). Aangezien uw oom samen met zijn gezin in hetzelfde huis woonde als u en gezien hij met u sprak over de jihad en u probeerde te rekruteren (CGVS, p. 5 & 10) doen deze onwetendheden afbreuk aan de geloofwaardigheid van het beweerde talibanlidmaatschap van uw oom.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u tot op het moment dat u zich bij de taliban wilde voegen, niet wist wat er met uw broer B.(...), die acht jaar geleden uit beeld verdween, was gebeurd. Meer bepaald wist u voordien niet of hij was gedood door een explosie of hij gewoon het huis had verlaten (CGVS, p. 14). Deze totale onwetendheid omtrent het lot van uw broer is uiterst opmerkelijk. Het is immers weinig plausibel als zou uw moeder u nooit iets verteld hebben over wat er met uw broer is gebeurd. Ook is het opmerkenswaardig dat uw oom S.(...), die ook uw broer had gerekruteerd en in hetzelfde huis woonde als u, hierover nooit iets heeft verteld.

Ook moet worden vastgesteld dat u niet wist wat u bij de taliban diende te doen, noch wist u of u er een opleiding zou krijgen (CGVS, p. 12). Tevens wist u niet naar waar u zou gaan (CGVS, p. 13). U zou louter ingestemd hebben met het verzoek van uw oom om jihad te voeren (CGVS, p. 12-13). Dat u hem geen verdere vragen zou gesteld hebben, is echter hoogst bedenkelijk te noemen.

Aangezien de rekruteringspogingen van uw oom en vermeende talib, S.(...), de aanleiding zijn voor de door u verklaarde problemen, zijn bovenstaande onwetendheden zwaarwichtig en ondermijnen ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u helemaal niets kunt vertellen over de door u neergelegde brief van het districtshuis (document 1, CGVS, p. 8). Meer bepaald weet u niet wie het heeft geschreven, noch weet u wat er in staat (CGVS, p. 8). U stelt dat uw voogd u vertelde dat u uw problemen diende te bewijzen, dat u dit aan uw moeder vertelde en dat uw moeder dit document van

iemand kreeg (CGVS, p. 8). Deze totale onwetendheid omtrent de inhoud van dit document geeft blijk van een gebrek aan belangstelling inzake uw asielprocedure. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Ook moet gewezen worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen voor het CGVS. Meer bepaald stelt u eerst dat de groep die u zou vervoegen vertrekkensklaar was en u iemand zei dat u naar uw moeder ging om afscheid te nemen vooraleer u met de groep jongens de taliban zou vervoegen (CGVS, p. 10). Echter, later stelt u niemand te hebben gezegd dat u naar uw moeder ging (CGVS, p. 13). U zou meer bepaald gewoon de groep verlaten hebben, zonder iets te zeggen, en hoewel ze u zagen vertrekken zouden ze u evenmin iets gezegd hebben (CGVS, p. 13). Deze laatste versie van de feiten roept echter vragen op. U verliet immers een groep die klaar stond om te vertrekken om de jihad te vervoegen. Dat niemand reageerde op uw aftocht - hoewel ze u zagen vertrekken - en u blijkens uw verklaringen bovendien niet wist wanneer u terug moest zijn om samen met hen te kunnen vertrekken (CGVS, p. 13), komt bedenkelijk over.

Ook uw beweringen over uw eerste poging om aan uw oom te ontkomen, zijn tevens vreemd te noemen. Met name stelt u dat u naar het huis van uw grootvader ging om zich te verbergen voor uw oom S.(...) zodat hij u niet kon gevangen nemen (CGVS, p. 14). Echter, na twee dagen bij uw grootvader te hebben verbleven, besloot u terug naar huis te keren omdat dat uw huis was en u niet wist dat ze u nog steeds zochten (CGVS, p. 14). Aangezien u uit schrik besloot onder te duiken voor uw oom S.(...) die in hetzelfde huis als u woonde, is het uiterst bevreemdend dat u na amper twee dagen schuilen terug naar uw eigen huis ging.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, district Bagram te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land en stellen dat ook een aantal andere, voorheen niet door het conflict geteisterde, gebieden minder stabiel zijn geworden.

Uit deze analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidsincidenten in de provincie Parwan zich concentreren in welbepaalde districten. In de andere districten van Parwan blijft de situatie vrij rustig. Betreffende het district Bagram bleek het aantal incidenten gedurende de periode van verslaggeving beperkt te zijn. Geenszins kan besloten worden dat er in Bagram een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bagram van de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw taskara bevat louter gegevens betreffende uw identiteit en houdt verder geen verband met uw beweerde problemen. De zes pagina's Belgische medische attesten stellen dat u littekens heeft op uw hoofd, waarvan u echter zelf verklaart dat zij het gevolg zijn van een auto-ongeluk van een 7-tal jaar geleden (CGVS, p. 15). Ook staat in de medische attesten dat de CT-scan van uw hersenen normaal was. In deze attesten en in het attest van Solentra dd. 9/10/2013 wordt ook vermeld dat u concentratieproblemen en hoofdpijnlachten heeft. U zou ook angstig, depressief en prikkelbaar zijn. Als diagnose wordt evenwel een aanpassingsstoornis weerhouden, die te maken zou hebben met het afgescheiden leven van uw familie en de onzekerheid in het kader van uw juridische procedure. Tevens maakte u tijdens het gehoor op het CGVS op geen enkel ogenblik gewag van hoofdpijn of concentratieproblemen, en blijkt uit de kwaliteit van uw gehoren op het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in staat bent om uw asielaanvraag op zelfstandige en functionele manier te verdedigen. De neergelegde attesten en de erin gemaakte observaties kunnen het geheel van bovenstaande vaststellingen dan ook niet weerleggen. Betreffende de door u neergelegde foto stelt u zelf dat uw broer S.(...), uw zus en uw moeder hierop afgebeeld staan (CGVS, p. 8). Echter, deze foto bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De twee door u neergelegde enveloppes tonen louter aan dat u briefwisseling vanuit Afghanistan heeft ontvangen. De brief van het districtshoofd werd reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van de vluchtelingen en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de onderzoeks-, de zorgvuldigheids- en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat de informatie die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd toegevoegd aan het administratief dossier verouderd is.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van ANSO van april 2013 en enkele persartikelen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker bijzonder onwetend blijkt omtrent de beweerde activiteiten van zijn oom bij de taliban, hoewel hij in hetzelfde huis als zijn oom woonde en zijn oom met hem sprak over de jihad en hem wou rekruteren (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 10). Zo verklaart verzoeker dat zijn oom mensen rekruteerde voor de taliban en jihad deed (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7). Hoe of waar hij mensen rekruteerde weet verzoeker echter niet (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7). Evenmin weet verzoeker waar hij deelnam aan gevechten, noch in welke regio onder controle stond van zijn talibancommandant (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7). Daarnaast weet verzoeker niet of zijn oom onder een andere naam bekend

was bij de taliban, of hij door de taliban betaald werd en kan hij geen enkele collega van zijn oom opnoemen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7). Voorts stelt verzoeker dat hij tegen zijn oom zei dat hij klaar was om jihad te voeren en dat zijn oom hem met de volgende groep zou mee sturen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 10). Hoewel de oom van verzoeker hem aldus kon overtuigen om zich aan te sluiten bij de taliban, blijkt verzoeker niet te weten wat hij bij de taliban diende te doen of naar waar hij zou gaan, noch of hij er een opleiding zou krijgen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 12 en 13). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat zijn oom advies gaf over de jihad zoals met zelfmoordbommen rond zijn heup naar de Amerikaanse basis in Bagram gaan, stelt de Raad vast dat dit een *post-factum* verklaring is die geenszins steun vindt in het administratief dossier.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij geen contact had met zijn oom als hij thuis was en dat er geen specifieke plaats of systeem voor rekrutering was, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat zijn oom meermaals met hem sprak om hem aan te zetten tot de jihad en erin slaagde om hem te overtuigen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 10, 11 en 12; stuk 20, vragenlijst, p. 4). Bijgevolg kan wel degelijk redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij enigszins informatie kan geven omtrent de rol van zijn oom bij de taliban en hetgeen zijn oom van hem verwachtte. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker niet aan zijn oom zou hebben gevraagd wat er met zijn broer gebeurde die acht jaar voordien verdween (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker het feit dat zijn broer verdween nadat hij gerekruteerd werd door zijn oom om jihad te voeren, geenszins heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 20, vragenlijst, p. 4). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 20, vragenlijst CGVS, p. 2). Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep en bevestigde hij dat hij alle redenen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek heeft kunnen weergeven (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 2).

Ook de verklaringen van verzoeker omtrent de manier waarop hij vervolgens aan zijn oom zou hebben proberen ontsnappen zijn niet aannemelijk. Zo zou verzoeker slechts twee dagen bij zijn grootvader zijn gaan logeren om vervolgens gewoon terug te keren naar huis (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 14). Aangezien de oom van verzoeker in hetzelfde huis woonde, stelt de Raad vast dat geenszins geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker dat hij op die manier aan zijn oom trachtte te ontsnappen en niet wist dat ze hem nog steeds zochten (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 14).

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker niet op de hoogte blijkt van de inhoud van de door hem neergelegde brief van het districtshuis (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8). Ook wie deze brief geschreven heeft weet verzoeker niet (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij niet kan lezen, stelt de Raad vast dat niets verzoeker ervan weerhield zich omtrent de inhoud van dit document te informeren, in het bijzonder omdat hij nog steeds contact heeft met zijn familie (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7). Dat verzoeker niets omtrent dit door hem neergelegde document kan vertellen, getuigt van een zodanige desinteresse in zijn eigen verhaal dat er aan dit asielrelaas geen geloof kan gehecht worden.

De uiteenzetting die verzoeker geeft omtrent de praktijk van gedwongen rekrutering van jongeren door de taliban en die de leeftijd bezitten om te vechten, hetgeen bevestigd wordt in de UNHCR richtlijnen van 6 augustus 2013 en hierbij ook verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke. Overigens dient te worden opgemerkt dat de door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen,

uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het argument dat verzoeker zich niet zou kunnen wenden tot de lokale politie omdat zij verzoeker ook niet kunnen beschermen tegen de taliban is gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet dienstig.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) en de verweernota (COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict* van 20 november 2013 en COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie – Regionale Analyse, Deel 1: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad* van 20 november 2013) blijkt dat er dat er voor burgers uit het district Bagram in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Bagram in de provincie Parwan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de meeste recente informatie blijkt het volgende. In de Ghorband vallei, die zich uitstrekt over de districten Shinwar, Siyagerd en Sheikh Ali komen regelmatig acties van opstandelingen voor, die de toevoer tot Bamiyan trachten af te snijden. De AGE aanwezigheid trekt op haar beurt PGF-operaties aan, die het gebied trachten te zuiveren van AGE's. Ook in Kohi Safi, het zuidelijke district dat grenst aan onder meer Tagab in Kapisa en Surobi in Kabul, zijn deze groeperingen actief. Volgens de gouverneur gaat het om relatief zwakke groeperingen, wiens grootste bedreiging het plaatsen van IED's betreft. Parwan werd van januari tot en met augustus 2013 ook nergens vermeld in UNHCR's maandelijkse berichtgeving over *conflict-induced internal displacement*. De belangrijke weg naar Bamiyan wordt mede bewaakt door ALP, wiens posten een geliefd doelwit zijn voor AGE aanslagen. Wat het district Bagram betreft, werd af en toe een mortier of granaat afgevuurd op de Amerikaanse militaire basis en de luchthaven. In augustus 2013 ontplofte een zeldzame IED in Bagram en in september onttaarde een aanval van een illegale gewapende groepering op de wagen van een parlements lid in een vuurgevecht met zijn bodyguards. De Raad stelt echter vast dat er dat er voor burgers uit het district Bagram in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Bagram in de provincie Parwan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier gedateerd is, stelt de Raad vast dat hierboven werd vastgesteld dat ook uit de geüpdatete informatie die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verweernota werd toegevoegd geenszins blijkt dat de situatie dermate geëvolueerd is dat er in het district Bagram van de provincie Parwan een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Het door verzoeker aan zijn verzoekschrift gevoegde rapport van ANSO van april 2013 en de persberichten van augustus en september 2013 bespreken de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en Parwan in het algemeen en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen geenszins aan dat er in het district Bagram in Parwan een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Ter terechtzitting kreeg verzoeker de mogelijkheid om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker

formuleerde hieromtrent geen opmerkingen en brengt dan ook geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

2.6. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het *arrest Singh* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf een zorgvuldig en rigoureuus onderzoek moet voeren, te meer aangezien hij hiertoe de nodige informatie inbrengt. In voormeld arrest van het EHRM wordt echter vastgesteld dat de Belgische asielinstanties de (Afghaanse) nationaliteit van betrokkenen betwisten. Betrokkenen hadden evenwel, naast andere documenten, een brief van het UNHCR voorgelegd, meer bepaald van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Het Hof oordeelde dat een dergelijke brief niet zonder waarde is op grond van de loutere vaststelling het geen origineel document is en aldus gemakkelijk vervalst kan worden. Het EHRM oordeelt dat de inhoud van de brief via een onderzoek door de asielinstanties kon worden geverifieerd bij het bureau van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. *In casu* brengt verzoeker geen document bij afkomstig van het UNHCR of van enige gezaghebbende organisatie waarin zijn nationaliteit en/of problemen worden bevestigd. De verwijzing naar het '*Singh-arrest*' is aldus niet dienstig. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van zijn relaas werden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF